

SEBASTIAN
FITZEK

UNISSA-
KÄVELIJÄ

BAZAR

SEBASTIAN
FITZEK
**UNISSA-
KÄVELIJÄ**

SUOMENTANUT OLLI SARRIVAARA

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Olli Sarrivaara
Saksankielinen alkuteos Der Nachtwandler
Copyright © 2013 by Verlagsgruppe Droemer Knauer GmbH & Co.
KG, Munich
The work has been negotiated through AVA international GmbH,
Germany (www.ava-international.de)

www.sebastianfitzek.de

ISBN 978-952-403-063-2

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Taitto Keski-Suomen Sivu Oy
Painettu EU:ssa

Yksinäisnä kuljen tiellä,
pahat enkelit vain siellä,
Yö niminen Eidolon,
musta, valtiaana on.
Näin saan yhä kotiin matkaa
kaukais-Thulen maasta jatkaa.

EDGAR ALLAN POE, UNEN MAA (SUOM. O. NOUSIAINEN)

Manuelalle

PROLOGI

Potilas oli ehtinyt olla osastolla vasta vajaan puoli tuntia, kun hän jo aiheutti häiriötä. Sairaanhoitaja Suzan oli *maistanut* häiriön, kun ambulanssin ovet oli vasta hädin tuskin saatu auki ja parit vedetty ulos.

Hän *maistoi* aina sen, kun psykiatriselle osastolle tuotiin ongelmatapaus. Silloin hänen suuhunsa levisi häijy tunne kuin hän olisi pureskellut alumiinifoliota. Tuon epämiellyttävän ilmiön saattoivat aiheuttaa myös potilaat, jotka ensi alkuun vaikuttivat enemmän uhreilta kuin väkivaltaan taipuvaisilta, kuten huoneen 1310 mies, joka oli juuri laukaissut hälytyksen.

Nimenomaan kello 19.55.

Jos mies olisi malttanut odottaa vielä viisi minuuttia, Suzan olisi ehtinyt lähteä tauolle. Nyt hänen täytyi kiiruhtaa käytävällä vatsa tyhjänä. Ei sillä, että hänellä olisi ollut kova ruokahalu iltaisin. Suzan piti tarkasti huolta linjoistaan, eikä hänellä itse asiassa ollut juurikaan sen enempää lihaa luidensa päällä kuin laitoshoidossa olevilla anoreksiapotilailta, mutta pieni salaatti ja puolikas kananmuna kuuluivat illan tavanomaiseen ohjelmaan – kuten valitettavasti myös harhakuvitelmissa elävä paranoiapotilas, jonka puuttumista hän ei olisi jäänyt suremaan.

Potilas oli löydetty lumihangesta erään supermarketin edustalta alastomana, yltä päältä verisenä ja jalat haavoilla,

hän oli vaikuttanut hoitamattomalta, ajan- ja paikantajun kadottaneelta ja nestehukasta kärsivältä, mutta hänen katseensa oli ollut valpas ja keskittynyt, ulosantinsa selkeää eikä hänen hampaissaan (hampaat olivat Suzanin mielestä aina pettämätön todiste ihmisen henkisestä tilasta) ollut näkynyt merkkejä alkoholin, nikotiinin tai huumeiden väärinkäytöstä.

Ja silti minä maistoin vaaran, Suzan tuumi puristaessaan toisessa kädessään turvahälytintä, toisessa avainnippua.

Hän avasi oven ja astui sisään.

Hänen kohtaamansa näky oli niin omituinen, että hän tajusi vasta muutaman järkytyksentäyteisen sekunnin jälkeen painaa hälytintä kutsuakseen paikalle juuri tällaisia kriisitilanteita varten koulutuksen saaneita turvahenkilöitä.

”Voin todistaa sen”, alaston mies huusi ikkunan äärellä. Hän seisoj keskellä omaa oksennustaan.

”Totta kai te voitte”, hoitaja myötäili pitäen samalla huolta, että säilytti riittävän välimatkan.

Hänen sanansa kuulostivat opetelluilta ja valheellisilta, koska Suzan tosiaan oli opetellut ne eikä tarkoittanut, mitä sanoi, mutta tyhjät puheet olivat hyvin usein aikaisemminkin auttaneet häntä voittamaan kallisarvoista aikaa.

Tällä kertaa niin ei käynyt.

Myöhemmin tutkimuskomissio toteaisi loppuraportissaan, että siivooja oli kuunnellut musiikkia MP3-soittimella, mikä oli ollut työaikana ankarasti kiellettyä. Kun siivoojan esimies oli yllättäen tullut tarkastamaan työn jälkeä, nainen oli sujauttanut soittimen suihkujen lähellä olevaan vesimittarikaappiin.

Mutta Suzanin joutuessa tuohon vaaralliseen tilanteeseen hänelle oli täysi arvoitus, miten potilas oli saanut käsiinsä tuon elektronisen laitteen, jonka paristokotelon mies oli repinyt

irti soittimesta. Potilas piilotteli kädessään alkaliparistoa, jonka ulkokuoren hän oli ilmeisesti pureskellut rikki. Vaikka Suzan ei sitä nähnytkään, hän kuvitteli mielessään, miten pariston sisältämä jähmeä neste pursui marmeladin lailla esiin sen terävistä reunoista.

”Kaikki järjestyy kyllä”, Suzan yritti rauhoitella.

”Ei, ei järjesty”, mies pisti vastaan. ”Kuunnelkaa. En ole hullu. Yritin oksentamalla saada sen pois vatsastani, mutta olen ehkä jo sulattanut sen. Auttakaa minua. Minut täytyy viedä röntgeniin. Minusta on otettava röntgenkuvia. Todiste on minun sisälläni!”

Mies huusi, kunnes Suzanin hälyttämät apuvoimat viimein saapuivat taltuttamaan hänet.

Mutta he myöhästyivät.

Lääkäreiden rynnätessä huoneeseen potilas oli jo nielaissut pariston.

ENTÄ JOS PAINAJAISESI OVATKIN TOTTA?

Leon Nader kärsi nuorena univaikeuksista. Silloin kun hän nukkui, hän käveli unissaan. Yöllisten vaellustensa aikana hän käyttäytyi usein myös erikoisesti ja päätyi siksi terapiaan. Vuosien hoidon jälkeen Leon uskoo parantuneensa taudistaan, kunnes eräänä yönä hänen vaimonsa katoaa heidän yhteisestä kodistaan hämärissä olosuhteissa.

Saadakseen selville yöllisen käytöksensä Leon kiinnittää nukkumaan mennessään otsaansa pienikokoisen videokameran. Seuraavana päivänä tallennetta katsoessaan Leon näkee jotakin, joka on liian järkyttävää edes hänen mielikuvituksensa keksimäksi. Hänen yöllinen minänsä laskeutuu pimeyksiin, joissa ihmismielen synkkyydellä ei ole rajoja.

Sebastian Fitzek vie *Unissakävelijä*-trillerissään lukijan keskelle yöllisten pelkojen kiemuraista labyrinttia ja hivuttaa pahimmat painajaiset sivu sivulta lähemmäksi.

